

Lövbinda på naturlig växtplats

Lennart Bratt

Lövbindan *Fallopia dumetorum* är i Dalarna endast känd från tre platser. En av dessa förekomster, på en landsvägskant vid Svensbodarna i Hedemora, är sedan länge utgången. De andra två ligger nära varandra vid Hemshyttan i Söderbärke och är ännu aktuella. Växtmiljön på de senare lokalerna utgörs av gårds- och åkermiljöer, bl a frodas arten som ogräs i ett potatisland. Lövbindan har alltså endast påträffats i rent kulturbetingade ståndorter, även om det inte har kunnat uteslutas att den kan ha spridit sig till dessa från närbelägna naturliga växtplatser.

Naturliga växtplatser för lövbindan är enligt Malmgrens "Västmanlands Flora" klippor och ofullständigt slutna blockmark under inflytande av lövfall. Arten anses på sådana ståndorter tillhöra vegetationens urbefolkning, de s k *idiokorofyterna*.

Så mycket roligare var det då att en regnig oktoberdag av en händelse snubbla över ett ganska stort bestånd av lövbinda på en växtplats som ganska väl stämmer överens med Malmgrens beskrivning. Platsen är belägen 2 km söder om Hemshyttan nära spetsen av den udde som skjuter ut i sjön Ginnan, d v s inte långt från de tidigare kända växtplatserna. Skogen på udden har nyligen avverkats, varvid en frodig hyggesvegetation har börjat etableras. Grov asp och gran växte tidigare här, men flera stora block och närheten till sjöstranden torde ha medgivit sådana ljusbrunnar att lövbindan har kunnat trivas. Efter avverkningen har säkert det ökade ljus- och näringsutbudet medfört en kraftig uppblomstring av arten.

Rimligt att döma är arten ursprunglig och gammal på platsen, även om kulturmarker finns inom kilometeravstånd och skogen sannolikt har betats. Jag vill ändå hävda att vi härmed bör betrakta lövbindan som en del av vår floras "urbefolkning".

